

WOJEWODA ŚLĄSKI

NPII.4131.1.964.2024

Katowice, dnia 27 grudnia 2024 r.

Rada Miasta Zabrze

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XI/86/24 Rady Miasta Zabrze z dnia 25 listopada 2024 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagród Miasta Zabrze za wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym zawodnikom i trenerom zasłużonym w osiągnięciu tych wyników oraz osobom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami sportowymi, w całości, jako niezgodnej z art. 31 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2048 z późn. zm.), dalej także jako: „ustawa”.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 25 listopada 2024 r. Rada Miasta Zabrze przyjęła uchwałę nr XI/86/24 w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagród Miasta Zabrze za wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym zawodnikom i trenerom zasłużonym w osiągnięciu tych wyników oraz osobom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami sportowymi.

Przepisem § 1 uchwały Rada Miasta Zabrze uchwaliła, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa szczegółowe zasady i tryb przyznawania nagród za wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie zawodnikom i trenerom zasłużonym w osiągnięciu tych wyników oraz osobom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami sportowymi.

2. Regulamin przyznawania nagród stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

Wskazana uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 28 listopada 2024 r.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdza, że uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem prawa.

Podstawę prawną do podjęcia uchwały w sprawie stypendiów sportowych dla osób fizycznych (sportowców i trenerów) stanowią przepisy art. 31 ust. 1, 2 i 3 ustawy. Zgodnie z ich brzmieniem jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe (ust. 1). Stypendia lub nagrody dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane przez jednostki samorządu terytorialnego i finansowane z budżetu tych jednostek (ust. 2). Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy (ust. 3).

Ustawodawca przewidział trzy rodzaje gratyfikacji sportowych dla osób fizycznych: stypendia, nagrody oraz wyróżnienia. Przy tym porównanie brzmienia art. 31 oraz art. 35 ust. 5 i 6 ustawy wyraźnie wskazuje, że stypendium sportowe można przyznać jedynie za określone wyniki sportowe, natomiast nagrody i wyróżnienia mogą dotyczyć zarówno osiągniętych wyników sportowych, jak i w przypadku trenerów i innych osób – legitymowania się określonymi w sposób ogólny osiągnięciami w działalności sportowej (art. 35 ust. 5 i 6 ustawy). Mocą art. 31 ust. 1 ustawy wprowadzono również zasadę, zgodnie z którą stypendium sportowe przyznawane osobom fizycznym, musi mieć charakter okresowy, a nie jednorazowy – zastrzeżenia takiego nie powtórzono w dalszej części tego przepisu, a także w art. 35 ust. 5 i 6 ustawy co oznacza, że co do zasady wskazane wyżej formy gratyfikacji sportowej mają mieć charakter jednorazowy.

Organ nadzoru zaznacza również, że przedmiotowa uchwała stanowi akt prawa miejscowego, a organ wykonujący kompetencję prawodawcy zawartą w upoważnieniu ustawowym jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Przekroczenie kompetencji lub jej niewypełnienie przez radę przy podejmowaniu uchwały powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały odpowiednio: w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje albo w całości.

Przechodząc do oceny legalności przedmiotowej uchwały należy wskazać, iż Rada Miasta Zabrze w przedmiotowej uchwale nie określiła prawidłowo wysokości nagród, lecz ich zakres (granice), co stanowi nieprawidłowe wypełnienie upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 31 ust. 3 oraz art. 35 ust. 6 ustawy w związku z art. 7 Konstytucji RP. Rada w § 5 i § 6 załącznika do uchwały wskazała, co następuje:

§ 5. Wysokości nagród za osiągnięcie wysokiego wyniku sportowego określa tabela numer 1. Tabela ta przewidziała nagrody w następującej wysokości:

- igrzyska olimpijskie/paralimpijskie: do 3500,00 zł – za I miejsce, do 2625,00 zł za II miejsce, do 1750,00 zł za III miejsce;
- mistrzostwa świata: do 3000,00 zł za I miejsce, do 2250,00 zł za II miejsce, do 1500,00 zł za III miejsce;
- puchar świata: do 2500,00 zł za I miejsce, do 1875,00 zł za II miejsce, do 1250,00 zł za III miejsce;
- mistrzostwa Europy: do 2000,00 zł za I miejsce, do 1500,00 zł za II miejsce, do 1000,00 zł za III miejsce;
- puchar Europy: do 1700,00 zł za I miejsce, do 1275,00 zł za II miejsce, do 850,00 zł za III miejsce;
- mistrzostwa Polski: do 1500,00 zł za I miejsce, do 1125,00 zł za II miejsce, do 750,00 zł za III miejsce;
- puchar Polski: do 1000,00 zł za I miejsce, do 750,00 zł za II miejsce, do 500,00 zł za III miejsce;
- udział w igrzyskach olimpijskich/paraolimpijskich: do 1700,00 zł bez względu na miejsce.

Przepisem § 6 załącznika do uchwały postanowiono: *Osobom, które nie spełniają wymogów określonych w § 3 ust.1 lit. 2) lub 3) i w § 4 Regulaminu, a które wyróżniają się innym szczególnym osiągnięciem sportowym może zostać przyznana nagroda w postaci listu gratulacyjnego, dyplomu, pucharu, statuetki, medalu lub nagroda pieniężna do 1500,00 zł.*

W istocie więc Rada wyznaczając jedynie górne ramy wysokości nagród, scedowała obowiązek ustalenia wysokości nagrody na Prezydenta Miasta Zabrze. Rada ponadto poza określeniem górnej granicy nagrody, nie zawarła jakichkolwiek innych zasad dla organu wykonawczego, którymi mógłby się kierować określając jej wysokość. Brak takich przesłanek (wytycznych) dla Prezydenta, przy jednoczesnym braku dolnej granicy kwotowej nagrody, spowoduje zupełną uznaniowość, trudną - a nawet niemożliwą - do zweryfikowania potem przez Radę Miasta. Tym samym należy stwierdzić,

że przy tak skonstruowanych przepisach uchwały, o wysokości nagrody w istocie nie będzie decydowała – tak jak wymaga tego przepis art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie – Rada Miasta, ale w sposób zupełnie dowolny i poza wszelkimi zasadami – Prezydent Miasta. Takie uregulowania natomiast należy uznać za istotne naruszenie prawa.

Powyżej wskazane stanowisko organu nadzoru jest spójne z orzecznictwem sądów administracyjnych. Zgodnie z uzasadnieniem wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt III OSK 5303/21 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) – *Skoro nie budzi wątpliwości, że uchwała podejmowana przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie stanowi akt prawa miejscowego, przyznający określone świadczenia pieniężne mieszkańcom danych jednostek samorządu, to upoważnienie ustawowe do jej podjęcia podlega wykładni zawężającej. Innymi słowy rada gminy (rada powiatu, sejmik województwa) może tylko to określić w uchwale podejmowanej na podstawie ww. przepisu, na ile pozwala ustawodawca. Tym samym skoro zakres upoważnienia ustawowego obejmuje określenie m.in. rodzajów i wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień przy uwzględnieniu znaczenia danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy, to prawidłowo podjęta uchwała powinna zawierać precyzyjne określenie wysokości tych świadczeń zróżnicowanych ze względu na uzyskane konkretne wyniki sportowe (np. konkretne miejsca w rywalizacji sportowej na imprezach sportowych) oraz przy uwzględnieniu znaczenia danej dyscypliny sportu dla konkretnej wspólnoty samorządowej, co z kolei pozwoliłoby na określanie różnej wysokości ww. świadczeń w zależności od danej dyscypliny. Przyjęcie za zasadny pogląd dopuszczający ustalanie wysokości tych świadczeń nie przez organ stanowiący, ale przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego, który mógłby w sposób w znacznej mierze uznaniowy ustalać wysokość np. nagrody za osiągnięcia sportowe nie tylko nie znajdowałoby uzasadnienia w wyraźnej treści delegacji ustawowej obligującej organ stanowiący do ustalania wysokości takich nagród, ale przede wszystkim mógłby prowadzić do różnicowania praw mieszkańców przez organy wykonujące akt prawa miejscowego. Pozwoliłby bowiem na dowolne uznanie, w jakiej wysokości dane świadczenie za osiągnięty wynik sportowy będzie przysługiwało konkretnej osobie.*

W konsekwencji uchwała nie określa w sposób prawidłowy wysokości nagrody sportowej, ani też nie przewiduje zasad, na jakich będzie ta wysokość ustalana przez organ wykonawczy. Tym samym nie zawiera ona elementu obligatoryjnego wymaganego przepisami ustawy o sporcie, wpływającego na legalność całej uchwały.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że z treści normy kompetencyjnej wynika, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, określając powyższe zasady i tryb przyznawania i pozbawiania nagród sportowych odnosi je do ustawowo i ściśle określonej grupy podmiotów. Zgodnie z wolą ustawodawcy grupę tę mają stanowić osoby fizyczne osiągające określony wynik sportowy.

Powyższe oznacza, że przepisy uchwały dotyczącej nagród sportowych muszą obejmować zakresem swych regulacji wszystkie osoby fizyczne zamieszkujące na terenie danej jednostki terytorialnej, które osiągnęły we wskazanym przez Radę okresie, określony wynik sportowy, w jednej z uznanych przez Gminę dyscyplin sportowych. Tym samym Rada, określając zasady przyznawania nagród sportowych w żaden sposób nie może korygować ustawowo określonego katalogu podmiotowego. Nie może on odmiennie postanawiać, niż sam ustawodawca, i przewidywać, że do kręgu tych podmiotów, zamiast osób fizycznych, będzie należała ściśle reglamentowana grupa zawodników. Tymczasem przepisem § 3 ust. 1 załącznika do uchwały rada Miasta Zabrze przewidziała, że:

§ 3. 1. O nagrodę mogą się ubiegać osoby fizyczne, które spełniają łącznie poniższe kryteria:

1) zamieszkiwały w Zabrzu przez cały rok, za który składany jest wniosek o nagrodę oraz w dniu składania wniosku. Miejsce zamieszkania ustala się według przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 z późn. zm.);

2) są zawodnikami lub trenerami prowadzącymi szkolenie zawodników, którzy ubiegają się o nagrodę w związku z uprawianiem dyscypliny sportu, w której funkcjonuje polski związek sportowy ujęty w wykazie ogłaszany przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej;

3) w roku poprzedzającym przyznanie nagrody osiągnęły wysoki wynik sportowy we współzawodnictwie krajowym lub międzynarodowym.

Powyższe wskazuje, że uprawnionymi do ubiegania się o nagrodę są zawodnicy, którzy osiągnęli wybitne wyniki w krajowym i międzynarodowym współzawodnictwie sportowym, w dyscyplinach sportowych, w których działają polskie związki sportowe - zgodnie z wykazem prowadzonym przez ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, o którym mowa w art. 11 ust. 5 ustawy o sporcie. Powyższe potwierdza przepis § 6 załącznika do uchwały w zakresie sformułowania *Osobom, które nie spełniają wymogów określonych w § 3 ust.1 lit. 2) lub 3)* oraz treść załącznika do załącznika do uchwały, stanowiącego *Wniosek o przyznanie nagrody miasta Zabrze za wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym zawodnikom, trenerom zasłużonym w osiąganiu tych wyników oraz osobom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami sportowymi*, który wymaga podania we wniosku danych dotyczących: przynależności klubowej w momencie uzyskania wyniku sportowego, nazwy klubu sportowego/stowarzyszenia, a także jej adresu.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że wymóg osiągnięcia wysokiego wyniku sportowego w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym, ustawodawca stawia jedynie przy przyznawaniu stypendiów lub nagród dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników (por. art. 31 ust. 2 ustawy). W obecnym stanie prawnym brak dotychczasowego podziału sportu, ustawodawca nie definiuje już pojęcia zawodnika, a jeśli się nim posługuje, to w bardzo wąskim zakresie. Z całą pewnością zaś nie używa go dla określenia zakresu podmiotowego przepisu art. 31 ust. 1 i 3 ustawy o sporcie. W ustawie przy określeniu beneficjentów stypendiów sportowych zamiast „zawodników” pojawiają się „osoby fizyczne” osiągające - już nie wysokie - ale wskazane przez gminę - wyniki sportowe.

Definicja sportu zawarta w art. 2 ust. 1 ustawy została sformułowana jako: wszelkie formy aktywności fizycznej, które poprzez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach. Wobec takiego brzmienia przepisów ustawy, powyższe wskazanie podmiotów, którym może być przyznana nagroda sportowa, powoduje więc niczym nieuzasadnione uprzywilejowanie grupy zawodników, na tle osób fizycznych uprawiających ten sport doraźnie. To zaś jest sprzeczne z celem ustawy o sporcie oraz konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP. W konsekwencji za niezgodne z prawem należy również uznać przepisy § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały, które ograniczają krąg beneficjentów do „zawodników”.

Biorąc pod uwagę regulację ustawową art. 31 ustawy, jak również regulację samej uchwały uznać należy, iż przyznanie lub odmowa przyznania nagrody i wyróżnienia sportowego nosi cechy rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Przedmiotem postępowania administracyjnego jest konkretna sprawa, w której organ administracji jest władny, a jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Tym samym czynność przyznania bądź odmowy nagrody i wyróżnienia sportowego, jak również ich pozbawienia, winna zostać zakończona decyzją administracyjną.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się domniemanie załatwienia sprawy w drodze decyzji administracyjnej, jak bowiem podniósł Sąd w swym wyroku z dnia 31 sierpnia 1984 r. „w wypadku gdy uprawnienie strony nie powstaje bezpośrednio z mocy prawa, lecz w wyniku konkretyzacji normy prawnej, organ administracji państwowej - jeżeli nie jest przewidziana inna forma jego działań - obowiązany jest dokonać tej konkretyzacji w drodze decyzji administracyjnej” (por. wyrok NSA z 31.8.1984 r. sygn. akt SA/Wr 430/84, OSPiKA 1986, Nr 9, poz. 176). Podobne stanowisko zajęła również doktryna twierdząc, iż „jeżeli zatem istnieje wątpliwość co do formy załatwienia sprawy administracyjnej, należy przyjąć, że powinna być załatwiona w drodze decyzji administracyjnej,

jednakże koniecznym warunkiem przyjęcia takiego domniemania jest ustalenie, że istnieje sprawa administracyjna i organ administracji publicznej jest właściwy do jej załatwienia" (A. Wróbel, w: Jaśkowska, Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, 2000r, s. 569).

Procedura w sprawie przyznania nagród i wyróżnień sportowych składa się z trzech klasycznych faz postępowania administracyjnego. Rozpoczyna się ona złożeniem wniosku, następnie jego rozpoznaniem i kończy się wydaniem stosownego rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie wydane w toku tej procedury ma charakter władczy i jednostronny. Wiąże ono organ administracji wydający decyzję o przyznaniu, odmowie przyznania lub pozbawieniu nagród i wyróżnień sportowych, z osobą fizyczną, do której jest kierowana ta decyzja – i która w konsekwencji tego związania, staje się stroną postępowania administracyjnego. Związanie to jednak, w żadnym wypadku, nie przejawia cech odpowiednich dla stosunku cywilnoprawnego. Nie można bowiem tu mówić o swobodnym składaniu oświadczeń woli przez obie strony, o swobodnym kształtowaniu przez nie tworzonego stosunku prawnego i własnej w nim sytuacji prawnej.

W konsekwencji powyższego za niezgodne z prawem należy uznać uregulowanie § 8 ust. 1 załącznika do uchwały, formułującego katalog podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o przyznanie nagrody sportowej. Zgodnie z tym przepisem: *§ 8. 1. Nagrody są przyznawane na pisemny wniosek osoby upoważnionej do otrzymania nagrody, klubu sportowego, stowarzyszenia, dyrektora placówki oświatowej lub Komisji. W przypadku osób niepełnoletnich wniosek składa rodzic lub opiekun prawny.*

W ocenie organu nadzoru unormowanie to, uprawniające do złożenia przez osoby wskazane w tym przepisie uchwały, narusza w sposób istotny art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis ten reguluje w sposób wyczerpujący, kto jest uprawniony do złożenia wniosków w postępowaniu administracyjnym. Zgodnie z jego treścią stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Tym samym Rada Miasta nie jest uprawniona do doprecyzowania tej regulacji ustawowej.

Niezależnie od powyższego organ nadzoru wskazuje na niezgodność z prawem także § 8 ust. 7 załącznika do uchwały, zgodnie z którym: *7. Wypłata przyznanych nagród następuje najpóźniej do dwóch miesięcy po ich przyznaniu.* Stwierdzić należy, że rada gminy obowiązana jest przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawę w zakresie tworzenia aktów prawa miejscowego. Uchwała rady gminy bowiem, będąca aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, stosownie do treści art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, może być stanowiona przez organy samorządu terytorialnego wyłącznie "na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie". W treści art. 7 Konstytucji RP wskazano, że organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wskazany powyżej przepis Konstytucji RP stanowi jedną z podstawowych zasad działania organów administracji publicznej czyli zasadę praworządności. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, realizując przysługujące mu kompetencje powinien ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu kompetencyjnym. Należy podnieść, iż przyznane art. 31 ust. 3 ustawy organowi stanowiącemu gminy kompetencje ograniczone zostały do ustalenia w uchwale wyłącznie szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień. Delegacja ustawowa wynikająca z ww. przepisu została sformułowana w sposób jasny i konkretny, a katalog spraw poddanych regulacji na jego podstawie jest katalogiem zamkniętym. To oznacza, że w treści uchwały podejmowanej na jego podstawie mogą się znaleźć tylko uregulowania mieszczące się w tym katalogu spraw. Nie można w odniesieniu do ww. unormowań kompetencyjnych stosować wykładni rozszerzającej. Zgodnie bowiem z utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny prawa, normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Kompetencji organu nie można też domniemywać. Organ może działać tylko w granicach udzielonej przez ustawodawcę kompetencji, zaś przekroczenie jej granic, skutkuje istotnym naruszeniem prawa. Z tego punktu widzenia przekroczeniem upoważnienia zawartego w art. 31 ust. 3 ustawy było uregulowanie w § 8 ust. 7 załącznika do uchwały zasad wypłacania przyznanych nagród. Norma kompetencyjna zawarta w art. 31 ust. 3 ustawy nie zawiera bowiem upoważnienia dla organu stanowiącego do regulowania –

poza „zasadami i trybem pozbawiania nagród” - kwestii związanych z etapem następującym po akcie przyznania nagród (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z 19.04.2017 r., II SA/Bd 57/17, LEX nr 2297774).

Przekroczenie kompetencji przez Radę Miasta przy podejmowaniu ww. uchwały traktowane jest jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały w zakresie, w którym przekroczono przyznane kompetencje. Powyższe stanowisko organu nadzoru, potwierdza uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego oz. we Wrocławiu z dnia 14 kwietnia 2000 r. (sygn. akt I SA/Wr 1798/99, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym stwierdzono, iż opierając się na konstrukcji wad powodujących nieważność można wskazać rodzaje naruszeń przepisów, które trzeba zaliczyć do istotnych, skutkujących nieważnością uchwały organu gminy. Do nich należy naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.

Powyżej opisane uchybienie należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, a sprzeczność ta jest oczywista, bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od daty jego podjęcia (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Ol 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; CBOSA).

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzenie nieważności uchwały Nr XI/86/24 Rady Miasta Zabrze z dnia 25 listopada 2024 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przyznawania nagród Miasta Zabrze za wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym lub krajowym współzawodnictwie sportowym zawodnikom i trenerom zasłużonym w osiąganiu tych wyników oraz osobom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami sportowymi - w całości, należy uznać za uzasadnione i konieczne.

Pouczenie

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Z upoważnienia Wojewody Śląskiego

Iwona Andruszkiewicz

Wydział Nadzoru Prawnego - Zastępca Dyrektora

